

ת"פ 922/01/12 - מדינת ישראל נגד ישראל יוסופוב, פטר יוסופוב, רחמין קנרוב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 922-01-12 מדינת ישראל נ' יוסופוב ואח'
בפני כב' השופטת הדסה נאור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אביב בר אור
נגד
1. ישראל יוסופוב
2. פטר יוסופוב
3. רחמין קנרוב
המאשימה
הנאשמים
ע"י ב"כ עו"ד ישראל נטר

הכרעת דין

- נגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירה של תקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר, על פי סעיף 382(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**").
- במועד הרלוונטי לכתב האישום היה נאשם 1, שהינו עו"ד בהכשרתו ובמקצועו, המנהל של חברת שירותי ניקיון בשם "א.ב. מאורי עיניים שירותי החזקה וניקיון בע"מ" (להלן: "**החברה**") ברחוב בושם 3 בחולון (להלן: "**המשרד**"). נאשם 2 הוא אביו של נאשם 1 ונאשם 3 היה בעבר מנהל החברה. איגור וולק (להלן: "**המתלונן**") הינו בנו של בוריס וולק שעבד בחברה במשך 17 שנים עד לתאריך 1.6.2010 (להלן: "**בוריס**" או "**אביו של המתלונן**") ואשר בינתיים הלך לעולמו.
- בתאריך 17.11.10 בשעה 9:30 לערך, הגיע המתלונן למשרד ביחד עם אביו, שסיים את עבודתו במקום, וביקש לקבל את התשלום האחרון, כולל כספי הפיצויים המגיעים לו מהחברה. במקום נכחו נאשמים 1 ו-3, שהציגו לו שיק וביקשו ממנו לחתום על מכתב ויתור על תביעות, שהוכן על ידם מראש (להלן: "**המסמך**").

המתלונן סירב לאפשר לאביו לחתום על המסמך, קרע אותו וזרק אותו לפח.

בשלב זה נכנס למשרד נאשם 2 והתפתח בין המתלונן לנאשמים דין ודברים שהתנהל בצעקות - על העובדות עד כאן אין מחלוקת בין הצדדים. כמו כן, אין מחלוקת כי כעבור זמן קצר יצאו כל הנוכחים מהמשרד ופנו לדרכם.

המחלוקת נוגעת לשאלת התנהגותם של הצדדים במשרד, נסיבות יציאתם מהמשרד ומה עשו הנאשמים מחוץ למשרד עד שפנו לדרכם.

לגרסת המתלונן, לאחר שקרע את המסמך ותוך כדי הוויכוח הקולני, תפס נאשם 1 בידיו ומשך אותו כלפי מטה, בעוד נאשם 2 הכה בו במכות ואגרופים בפניו ובראשו, עד שלבסוף הוצא מהמשרד בדחיפות ומכות, שהמשיכו אף כשהיה מחוץ למשרד, שם שלושת הנאשמים היכו בו באגרופים. בשלב מסוים הרים נאשם 2 מקל בכוונה להכות בו אך נאשם 3 הפסיק אותו והשיב למתלונן את משקפיו, שנפלו במהלך האירוע.

מנגד, לגרסת הנאשמים המתלונן השתולל, הפך שולחן במשרד ושבר כוס, עד כי נאלצו לסלק אותו מחוץ למשרד ועזבו את המקום בעצמם.

4. בעקבות האירוע הזעיק המתלונן את המשטרה. למקום הגיע שוטר הסיור רס"מ ירון בן יוסף (להלן: **"שוטר הסיור"**).

בעדותו סיפר השוטר ששמע מפי המתלונן את גרסתו לפיה הגיע למשרד יחד עם אביו, שעבד בחברה, כדי לדרוש את משכורתו, וכי במהלך שהותם במקום תקפו אותו שלושה ממנהלי החברה. המתלונן הפנה את תשומת ליבו והצביע על אזור הדימום באוזנו, שנגרם לו, לטענתו, כתוצאה מתקיפתו, שם הבחין שוטר הסיור בסימן דם קרוש.

המתלונן טען בפניו, שלאחר שהשלושה תקפו אותו הם נמלטו מהמקום ברכב יונדאי כסוף, לכן שידר את מספר הרכב שנמלט וביצע סריקות במקום, אך לא איתר את הרכב.

בהמשך, לדבריו, הפנה את המתלונן להגיש תלונה מסודרת בתחנת המשטרה על תקיפה.

5. כפי שהוזכר לעיל, אביו של המתלונן, אשר היה נוכח בעת האירוע, הלך לעולמו במועד שקדם למתן תשובת הנאשמים לאישום ומשכך נותרה עדותו של המתלונן על נסיבות האירוע, התפתחותו והתגלגלותו, כעדות יחידה.

על כן, יש לבחון בזהירות את טיבה של העדות ומהימנותה גם על רקע ראיות אחרות, שהובאו על ידי המאשימה, כתמיכה בגרסתו וגם אל מול גרסאות הנאשמים, סבירותן, הגיוןן ואמינותן.

6. לאחר שמסר המתלונן בקווים כלליים את גרסתו בפני שוטר הסיור, שהגיע למשרד, סמוך לאחר סיום האירוע, הוא מסר גרסה מפורטת בארבע הזדמנויות נוספות: בפני החוקר, שגבה את תלונתו בתחנת המשטרה (להלן: **"החוקר"**), במהלך שני עימותים שנערכו לו - עם נאשם 1 ועם נאשם 3 - ובחקירתו הנגדית בבית המשפט, לאחר שהודעתו במשטרה הוגשה חלף חקירה ראשית.

בעיקרה נותרה גרסת המתלונן זהה ועקבית בכל ההזדמנויות, בהן מסר אותה. עם זאת, ראוי לציין שבחקירתו במשטרה מסר את שמו של אחר, אהרון מטטוב, כמי שהשתתף בפגישה יחד עם נאשם 1, עובדה שבהמשך התבררה כשגויה, כאשר במהלך העימות שנערך בינו לבין נאשם 3, הצביע עליו כעל אותו אדם נוסף שהשתתף בפגישה ושאליו התייחס בהודעתו בשם אהרון מטטוב - עובדה שכיום אינה שנויה במחלוקת, לאחר שנאשם 3 הודה, כבר בהודעתו במשטרה ובהמשך בעדותו בבית המשפט שהוא זה שנכח במקום בעת האירוע וכשאלו מחלוקת שאהרון מטטוב לא היה שם באותה עת.

גרסת המתלונן בקליפת האגוז - לאחר שקרע את המסמך, החלו שלושת הנאשמים לצעוק עליו, בדגש על כך שנאשמים 2 ו-3 צעקו עליו "**מי נתן לך זכות לקרוע את הנייר הזה**", שנכתב על ידי עו"ד.

לבקשתו הציג לו נאשם 1 רישיון עריכת דין. ומשהמשיכו הצעקות יצא אביו מהמשרד "**מהפחד**" וגם הוא התכוון לצאת, קם ופנה לכיוון דלת היציאה.

בשלב זה על פי גרסתו, תוך כדי הצעקות תפס אותו נאשם 1 בחוזקה בשתי ידיו ונאשם 2 החל לתת לו "**מכות אגרופים בפנים ובראש**" - על פי התיאור שמסר בתלונתו במשטרה, או כפי שסיפר בעימות שנערך לו עם נאשם 1 "**אבא שלו (נאשם 2 - ה.נ.) קפץ עליי ונתן לי אגרוף בפנים**".

מהמכות, לדבריו, נהדף אל מחוץ למשרד, כששלושת הנאשמים יצאו אחריו "**והמשיכו שלושתם להכות ברחוב באגרופים**" - כתיאורו את האירוע בתלונתו במשטרה, או כפי שתיאר, את שאירע מחוץ למשרד, בעימות שנערך לו עם נאשם 1 "**וראיתי ששלושת האנשים תוקפים אותי [...]. וחטפתי מכות גם בראש ובגוף מכות של אגרופים**".

בשלב כלשהו של האירוע הרים נאשם 2, לטענת המתלונן, מקל עץ (מקל מטאטא) ורץ לכיוונו בכוונה להרביץ לו עם המקל, אך נאשם 3 "**עצר אותו ואמר לו שיפסיק**", בתגובה זרק נאשם 2 את המקל מידו ו"**שלושתם ברחו מהמקום לכל הכיוונים**".

כתוצאה מהתקיפה המתוארת הצביע המתלונן, גם בפני החוקר, על דימום שנגרם באוזנו השמאלית, והתלונן בפניו על כאבים שנגרמו לו כתוצאה ממכות שהוכה בראשו ובכף ידו השמאלית.

במהלך העימות הוסיף כי כתוצאה ממכת האגרוף שקיבל מידי נאשם 2, בתוך המשרד, נפלו משקפיו ובחקירתו הנגדית הוסיף כי בסוף האירוע כשהתכוון ללכת לרכבו שחנה בקרבת מקום עצר אותו נאשם 3 ומסר לו את המשקפיים.

עובדה אחרונה זו מקבלת חיזוק בעדותו של נאשם 3, שאף שהכחיש שהמתלונן הותקף על ידי מאן דהו במשרד סיפר כי "**אני זוכר שהמשקפיים של איגור (המתלונן - ה.נ.) היו ברצפה ונתתי לו ביד והוא אמר תודה רבה והלך**".

מעבר לחיזוק זה, לגרסת המתלונן, ניתן למצוא בחומר הראיות חיזוקים נוספים לאמיתות גרסתו לעובדה שהותקף

לאחר שקרע את המסמך, בהם:

א. מידיות התלונה - אף שהנאשמים כולם עזבו את המשרד ואת מקום האירוע, נותר המתלונן במקום והזמין למקום את המשטרה.

ב. שוטר הסיור שהגיע למקום, דקות ספורות לאחר שהאירוע הסתיים, הבחין, כאמור לעיל, על פי הצבעת המתלונן, בדם קרוש באוזנו של המתלונן ולא מצא במקום את הנאשמים או מי מהם.

ג. מיד לאחר שמסר את גרסתו הכללית לשוטר הסיור פנה להיבדק בחדר המיון בבית החולים ע"ש שיבא, תל-השומר, לשם הגיע בשעה 10:49.

בתעודת חדר המיון, במקום המיועד לרישום סיבת הפניה למיון, נרשם **"לאחר אירוע תקיפה לדבריו. חבלות בכל הגוף. דימום קל באזור אוזן שמאל [...]** בן 42 לדבריו הבוקר הותקף על ידי מישהו. **קיבל מכות בראשו, בפנים, ביד שמאלית. מתלונן על כאבי ראש, סחרחורת, כאבים באוזן השמאלית, קריש דם. ללא איבוד הכרה ללא הקאות"**.

על פי ממצאי הבדיקה נמצא דימום קל באזור אוזן שמאל, רגישות קלה באזור טמפורלי משמאל, נפיחות, שפשוף קל, רגישות באוזן ורגישות בכף יד שמאל.

ד. לאחר ששוחרר מחדר המיון הגיע המתלונן לתחנת המשטרה במרחב איילון, מסר את תלונתו בהודעה כתובה ובגוף הודעתו רשם החוקר, כי הוא מבחין בסימני החבלה הבאים: **"הנ"ל הצביע על סימני דם יבש באוזן שמאלית [...]** מצביע על שריטות בצווארו ובעורף [...]. **מצביע על סימן כחול באצבע יד שמאל"**.

ב"כ הנאשמים עימת את המתלונן, במהלך חקירתו הנגדית, עם טענת הנאשמים לפיה עשה לעברם מחווה של "אצבע משולשת" וביקש את התייחסותו. המתלונן אישר כי במהלך הדין ודברים שהתפתח בינו לבין נאשם 2 סימן לנאשם לשתוק עם האצבע על פיו, אך הכחיש את טענת הנאשמים כי מדובר היה במחווה של "אצבע משולשת".

עוד התבקש המתלונן להתייחס לסתירה שכביכול נמצאה בין הודעתו במשטרה שם סיפר שקיבל בתוך המשרד **"מכות אגרופים בפנים ובראש"** מנאשם 2 ואילו במהלך העימות עם נאשם 1 סיפר שקיבל **"אגרופ בפנים"**.

לכך השיב: **"המטרה שלי לא הייתה לספור את כמות המכות [...]** בפועל קיבלתי מכות בתוך המשרד ומחוץ למשרד. אני חושב שקיבלתי מנאשם 2 כמה אגרופים וזה היה בתוך המשרד אני לא בטוח לא ספרתי את המכות".

בנוסף, נשאל המתלונן, בחקירתו הנגדית, מדוע בחקירתו במשטרה סיפר שנאשם 1 משך את ידיו כלפי מטה, בעוד שבעימות עם נאשם 1 סיפר שנאשם 1 משך אותו אל מחוץ למשרד. לכך השיב: **"נכון. הוא תפס אותי עם שתי הידיים למטה, לאחר מכן כשקיבלתי אגרופ או אגרופים מנאשם 2 משכו אותי החוצה. מצאתי את**

עצמי בחוץ".

ההסברים שסיפק המתלונן לתהיות שהעלה ב"כ הנאשמים, הינם סבירים והגיוניים והם משתלבים עם גרסתו העקבית והקוהרנטית, כשהוא עושה אבחנה ברורה בין מעשיו של כל אחד מהנאשמים ובעיקר מתמקד בחלקם הברור, על פי גרסתו, של נאשמים 1 ו-2.

7. **גרסת הנאשמים** בקצירת האומר - נאשמים 1 ו-3 היו במשרד כשהגיעו המתלונן ואביו לקבל את השיק. אביו של המתלונן התבקש לחתום על מסמך היעדר תביעות, אך המתלונן סרב לאפשר לאביו לחתום על המסמך וקרע אותו.

נאשם 1 הביע את כעסו על מעשיו וכדבריו "שאלתי אותו בכעס באיזו זכות הוא קורע את המכתב [...]". בשלב זה נכנס נאשם 2 למשרד ואף הוא דרש מהמתלונן לאפשר לאביו לחתום על המסמך, בתמורה לקבלת השיק.

בתגובה אמר המתלונן לנאשם 2 לשתוק והניח את האצבע על שפתיו ובהמשך "עשה לו אצבע משולשת לפנים".

על מה שארע משלב זה מתפצלות הגרסאות.

על פי גרסת **נאשם 1**, לאחר שהמתלונן עשה לאביו, נאשם 2, אצבע משולשת שאלו אותו באיזו זכות עשה זאת והאם הוא בא כדי לריב ובתגובה המתלונן "לקח את השולחן, קצת הרים אותו. הרגל של השולחן נשברה. הוא התחיל להשתולל. אמרנו שייצא מהר מהמשרד. כאשר התחיל להשתולל אביו יצא. התחלנו לצאת, הוא יצא אחריו, השתולל וצעק. אז סגרנו את המשרד והלכנו [...] כדי שלא יהיו עוד צעקות ובלגנים [...] הוא הפך את השולחן עם הידיים".

נאשם 2 טען בגרסתו כי לא נכח כלל בשעה שלטענת נאשם 1 המתלונן התפרע ושבר את השולחן. על פי גרסתו כשהגיע למשרד ראה "כוס שבורה ושולחן עם הרגל שבורה. הרגל הייתה למטה כשהגעתי. גם הכוס הייתה שבורה. השולחן עמד על 3 רגליים".

נאשם 2 גם לא קשר בין האצבע המשולשת שלדבריו המתלונן עשה לעברו להתפרעות במשרד, כשעל פי טענתו בתגובה לתנועה זו של המתלונן דרש ממנו בצעקות לצאת מהמשרד וכולם יצאו - הא ותו לא.

נאשם 3, שאין מחלוקת שהיה לאורך כל האירוע, אף הוא סיפר כמו נאשם 1 שהמתלונן החל להשתולל לאחר שנאשם 2 דרש ממנו לחתום שהוא קיבל את השיק והמתלונן הורה לו לשתוק ועשה לעברו אצבע משולשת.

בחקירתו הראשית לא סיפר כלל שהמתלונן הרים את השולחן ושבר את הרגל של השולחן. רק בחקירה הנגדית כשעומת עם גרסתו במשטרה השיב "כשהמתלונן ישב והוא קם הוא הרים את השולחן והכוס נפלה, לא בכוונה הוא עשה את זה ורגל אחת של השולחן נפלה".

מאחר שעל פי גרסת המתלונן נטל נאשם 2 מקל עץ וניסה להכותו באמצעותו עומתו כל הנאשמים, בחקירתם הנגדית, עם גרסה זו.

נאשם 1 הכחיש שהייתה סיטואציה כזו וטען בשפה רפה שסך הכול היה ליד הדלת מגב או מטאטא עם יעה.

כשהתבקש להתייחס לאמירתו בהודעתו במשטרה, לפיה המגב שעמד ליד הדלת נפל ואביו הרים אותו, השיב "בסדר" ובהתייחסו לדברים דומים שאמר במהלך העימות עם המתלונן השיב "**פה שאלת על מקל. לא היה מקל, אלא מגב. אני לא זוכר מה היה עם המגב. המגב נפל, הרימו יצאנו**".

נאשם 2 בהתייחסו לגרסת המתלונן, בתשובה לשאלת ב"כ המאשימה, השיב תשובה מיתממת ולא ממש קשורה "אני לא זוכר שהרמתי את המקל של המטאטא. בד"כ אני מסדר ומנקה, כי המשרד היה שלי" זאת לאחר שבהודעתו במשטרה כשנשאל האם ניסה לתקוף את המתלונן באמצעות מטאטא השיב "**לא, לא, איזה מטאטא מאיפה מטאטא**".

נאשם 3 כבר נשאל על המגב בחקירתו הראשית והשיב "בדיוק בכניסה יש דלי ויש מגב, שמעתי שזה נפל. כולנו יצאנו אולי מישהו נגע בזה ונפל".

מעבר לסתירות שמניתי לעיל, שבחלקן מהותיות, בין גרסאות הנאשמים עלו מגרסאותיהם תהיות שונות להן לא סיפקו הנאשמים הסברים סבירים והגיוניים.

להלן יפורטו התהיות בגרסת הנאשמים והתייחסותם לתהיות אלה:

א. היעדר הסבר לפציעות של המתלונן, שנתמכות הן בצילומים, הן בתעודה הרפואית שהוגשה והן בעדויות שוטר הסיור והחוקר.

ב. היעדר הסבר כיצד נפלו למתלונן המשקפיים.

ג. חוסר סבירות התנהגותם לאחר האירוע והיעדר הסבר מדוע מיהרו להסתלק מהמקום לאחר שהוציאו את המתלונן מהמשרד אם, כדבריהם, הגיעו כדי לברך את "סמיון הזקן" ליום הולדתו, מבלי שעשו זאת.

ד. מדוע שלחו את השיק למתלונן למחרת היום, לאחר שהתווכחו עמו מרה, במשרד ביום האירוע, שיחתום על כתב ויתור תביעות בטרם ימסרו לידיו את השיק. נראה כי הדבר מעיד על תחושת אשמה ותקווה שהתשלום יגרום למתלונן לוותר על הגשת תלונה במשטרה.

ה. הסיפור המוזר של הנאשמים על הגשת התלונה במשטרה.

8. היעדר הסבר לפציעותיו של המתלונן:

תגובת **נאשם 1** לטענות המתלונן לחבלות שנגרמו לו כתוצאה מתקיפתו עלך ידם הייתה "**כשהוא הגיע הוא היה בסדר גמור. אני לא ראיתי ואני לא יודע על זה. פשוט יצאנו והלכנו כדי שלא יהיה בלגן**".

תגובת **נאשם 2** לחבלות שלטענת המתלונן נגרמו לו הייתה "**אני מתפלא איך הוא קיבל חבלות, מאיזה מצב. אני לא תופס איך**".

בהמשך כשנשאל: "**מאיפה נגרמו לו החבלות?**" השיב "**לא יודע. הוא יצא ונופף עם הידיים**".

תגובת **נאשם 3** לאותה טענה הייתה "**זה לא היה כלום, למה אם היה אירוע, אצלנו החלונות צמודים למשרדים, ולפלאפל ואלף איש היו באים, כשהמטרה באה אחרי כמה דקות למה הם לא שאלו מהחנויות השכנות אם היה משהו. כשיצאנו אמרתי לבוריס קח את הבן שלך ותלכו**".

9. היעדר הסבר כיצד נפלו למתלונן המשקפיים

נאשמים 1 ו-2 כלל לא התייחסו לנפילת המשקפיים של המתלונן ואילו נאשם 3 שהעיד שהרים את משקפיו של הנאשם מהרצפה ומסר לו אותם לא ידע להסביר כיצד נפלו המשקפיים וטען "**אני לא יודע. הוא השתולל. אבל לא נשבר כלום**".

בכל התיאורים שנמסרו על ידי הנאשמים על השתוללותו של המתלונן, כביכול, במשרד, לא היה כדי לספק הסבר לאפשרות לנפילת משקפיו, כשמנגד תיאורו של הנאשם את האופן בו הותקף מתיישב עם אפשרות זו.

10. היעדר הסבר מדוע מיהרו להסתלק מהמקום אם, כדבריהם, הגיעו כדי לברך את "סמיון הזקן" ליום הולדתו:

על פי גרסת **נאשם 1** - היה במשרד עם סמיון, שחגג באותו יום את יום הולדתו, כשבשלב מסוים יצא סמיון מהמשרד לסידורים ולמקום הגיעו נאשמים 2 ו-3 כדי להגיד לו מזל טוב.

על פי גרסתו לאחר האירוע, עזבו את המקום והתפזרו כשכל אחד מהנאשמים פנה לדרכו ולעיסוקיו. עם זאת אישר, בחקירתו הנגדית, כי לא תכנן לצאת כל כך מוקדם, בשעה 9:30 מהמשרד ושהם עזבו "**כדי שלא יהיה בלגן**".

לתמיהה שהעלה ב"כ המאשימה לכך ששלושתם עזבו את המקום לאחר האירוע ושהשבית יום עבודה שלם בגלל אירוע שמבחינתו היה חסר משמעות השיב שהדבר לא נראה לו תמוה "**אני לא יודע מה אנחנו עוד צריכים לעשות. יצאנו והלכנו**". אך לא היה בפיו הסבר מדוע לא חזרו למשרד בהמשך היום, להמשך יום העבודה.

נאשם 2 סיפר כי הגיע למשרד בבוקר, לפני העבודה במרפאת השיניים בו עבד, כדי להגיד מזל טוב ל"סמיון הזקן", כי לא פגש בו ויצא מהמשרד, יחד עם שני הנאשמים האחרים, לאחר שהוציאו את המתלונן מהמשרד, מבלי שפגש בסמיון ומבלי שברכו "אחרי האירוע הלכתי למרפאה. זה היה בערך ב-10:00. את שלמה לא ראיתי".

גם **נאשם 3** סיפר בהודעתו במשטרה ובעדותו בבית המשפט שהגיע באותו יום למשרד כדי להגיד מזל טוב ל"סמיון הזקן". במשרד פגש בנאשם 1 שאמר לו שסמיון יצא לסיידורים ועוד מעט יגיע ובכ"ז לא המתין לבואו ולאחר האירוע יצא יחד עם שני הנאשמים האחרים וכל אחד מהם פנה לדרכו.

11. מדוע שלחו לבוריס למחרת את השיק:

נאשם 1 אישר בחקירתו הנגדית כי יום למחרת האירוע שלחו לבוריס את השיק, מבלי לקבל את חתימתו על מסמך דומה לזה שקרע המתלונן.

הנאשם לא סיפק הסבר מניח את הדעת לשינוי שחל בגישתם, לאחר שרק יום קודם לכן התעקשו על קבלת החתימה, כשהוא כעורך דין חשב שיש חשיבות רבתית בקבלת החתימה על המסמך ובתשובה לשאלות בית המשפט מסר את הגרסה הבאה: "ברגע שהוא הפקיד זה אסמכתא לכך שהוא קיבל את התשלום. אם היו לו תביעות - אלוהים גדול. לא התעקשנו על החתימה על המסמך, למרות שזה מסמך חשוב. רצינו למלא את חובתנו לעובד. אני לא מבין מה העניין של המסמך קשור לענייננו. אמרו לי לשלוח את השיק וזה מה שעשיתי. מטטוב בעל החברה אמר לי. אמרתי לו שהוא קרע את המסמך והוא אמר לי לשלוח את השיק בכל זאת".

התנהלות זו מצביעה על תחושת אשם ועל רצון לסגור את הפרשה מהר ככל האפשר.

12. הגשת תלונה מצד הנאשמים במשטרה

נאשמים 1 ו-2, העלו לראשונה בעדותם בבית המשפט את הטענה שכבר ביום האירוע פנו למשטרה להגשת תלונה נגד המתלונן, אך פנייתם הושבה ריקם.

מעבר לעובדה שבשום שלב בחקירתם במשטרה לא קבלו על כך שתלונה שביקשו להגיש נגד המתלונן, כבר ביום האירוע, לא התקבלה על ידי גורמי החקירה ומעבר לשיהוי בהעלאת הגרסה, נתקלת גרסתם בהכחשתו של נאשם 3 עובדה זו, והיא נגועה בחוסר הגיון וסבירות.

נאשם 1 העלה טענה זו לראשונה רק כשנשאל על ידי ב"כ המאשימה האם התנהגותו של המתלונן, על פי תיאורו, שהשתולל במשרד לא הצדיקה פנייה למשטרה והשיב: "פנינו למשטרת חולון אחרי שזה קרה. באותו יום. אני לא זוכר באיזו שעה [...] לא נסעתי ישר למשטרה. התייעצתי עם חברים ואמרו לי ללכת למשטרה. במשטרה אמרו לנו ללכת להגיש תלונה בתחנת בת ים. בבת ים אמרו לנו לא להגיש תלונה -

מי שיושב בכניסה. לקחנו תור להגיש תלונה, נשאלנו על מה אנחנו רוצים ואז אמרו שאנחנו לא צריכים להגיש תלונה" כשנשאל האם יש לו מסמך המאשר שביקשו להגיש תלונה השיב " יש לי את המספר איפשהו. לא רצינו לעשות בעיה [...]".

כשהתבקש הנאשם להסביר מדוע לא ציין עובדה זו בפני החוקר שגבה את הודעתו במשטרה השיב תחילה "נראה לי שאמרתי", כשב"כ המאשימה הטיח בו שלא אמר זאת, השיב, והפעם בביטחון "אמרתי, כנראה לא רשמו את זה. גם הנאשמים האחרים אמרו את זה".

נאשם 2, בעקבות החקירה הנגדית של נאשם 1 טען כבר בחקירתו הראשית כי "באותו יום הלכנו למשטרה שלושתנו. אמרו שהאירוע נרשם ושאני לא צריך להתלונן על האירוע. יש פתקה מהמחשב שעם הזמן הדיו שעל זה נמחק. השוטר אמר שאנחנו לא צריכים להתלונן כי נתנו תלונה על האירוע הזה לפנינו".

בחקירתו הנגדית סיפר: "בבוקר הלכתי לעבוד קצת וב-12:00 נסענו למשטרה. יש לי פתק. אמרו לנו לא להגיש תלונה כי על זה התלוננו. זה היה בבת ים".

לא למותר לציין שלא הפתקה לא הפתק ולא המספר לא הובאו כראייה לחיזוק טענתם זו נאשמים 1 ו-2.

נאשם 3 סתר את טענת נאשמים 1 ו-2 לפיה הלכו למשטרה באותו יום וסיפר "זה לא היה למחרת. מתי שהזמינו אותנו באתי ביחד עם הדוקטור [הכוונה לנאשם 2 - ה.נ.]", כשברור שכוונתו למועד אליו הוזמנו לחקירה תחת אזהרה.

13. כפי שעולה מניתוח גרסאותיהם של הנאשמים, הסתירות ביניהם יחד עם חוסר הסבירות וההיגיון, שעלה מהם, כפי שפורט לעיל, הוביל אותי למסקנה שלא ניתן לתת בהן אמון.

14. מנגד, עדותו של המתלונן הייתה עקבית, קוהרנטית והתיישרה עם הממצאים האובייקטיביים, נפילת משקפיו והחבלות שנמצאו על גופו.

גרסתו נתמכה, כפי שפורט לעיל, במידיות התלונה ובראיות נוספות.

בתארו את לב האירוע, קרי: תקיפתו על ידי הנאשמים 1 ו-2 הצביע באופן ברור וחד משמעי על חלקו של כל אחד מהם בתקיפתו, בין אם בתוך המשרד ובין אם מחוצה לו.

עם זאת, בהתחשב בכך שלפני גרסה יחידה של המתלונן, הגעתי למסקנה שלגבי חלקו של נאשם 3 באירוע קם הספק הסביר.

המתלונן סיפר שהנאשם 3 לא הכה אותו בתוך המשרד, אך טען שמחוץ למשרד תקפו אותו השלושה וכי נאשם 3 הצטרף למכות ולאגרופים.

עם זאת, בניגוד לעדותו ביחס לנאשמים 1 ו-2 - להם ייחס פעולות קונקרטיות ומעשי אלימות ספציפיים, ההתייחסות הספציפית לנאשם 3 נגעה רק לעובדה שמנע מנאשם 2 להכות בו במקל ושהחזיר לו את המשקפיים שנפלו לו במהלך האירוע.

אין בעדותו של המתלונן כל התייחסות ישירה למכה מסוימת שהוא זוכר שקיבל מנאשם 3 דווקא. מה גם שבשלב שבו הוכה מחוץ למשרד, היה כאמור ללא המשקפיים, ועל פי עדותו החזיק את ידיו מול פניו כדי להתגונן מהמכות: "**סגרתי את הראש עם הידיים**" ולפיכך, עולה הספק האם יכול היה להבחין בבירור שאכן שלושה מכים אותו וביניהם נאשם 3.

גם במהלך העימות שהתקיים בין המתלונן לנאשם 3 הייתה התייחסותו של המתלונן למעשיו של נאשם 3 מינורית כשהשיב לשאלת החוקרת שחלקו של נאשם 3 היה "**חלק לא דומיננטי**" ובחצי פה אמר "**הרביץ לי גם**".

התערבותו של נאשם 3 לטובת המתלונן, כשמנע מנאשם 2 מלתקוף אותו עם המקל ובכך שבסיום האירוע החזיר לו את משקפיו מרחיקה אותו ממעגל התוקפים, אם כי העובדה שעזב את המקום יחד עם שני הנאשמים האחרים מעוררת תהיות.

15. לאור כל האמור לעיל הגעתי למסקנה שהמאשימה לא הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את אשמתו של הנאשם 3 בעבירה שיוחסה לו ואני מזכה אותו מחמת הספק מהעבירה של תקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר.

שונים הם פני הדברים ככל שזה נוגע לנאשמים 1 ו-2. לגביהם הראיות בהצטברותן מובילות למסקנה שהמאשימה הוכיחה את אשמתם מעבר לכל ספק סביר ואני מרשיעה אותם בעבירה של תקיפה וחבלה ממשית ע"י שניים או יותר, על פי סעיף 380 ביחד עם סעיף 382(א) לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ' סיוון תשע"ד, 18 יוני 2014, במעמד הצדדים